

NIKDY SE
NEPŘESTALA
USMÍVAT

Martin Štefko

2020

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

NIKDY SE NEPŘESTALA USMÍVAT

Text © Martin Štefko, 2013, 2020

Ilustrace (obálka a vnitřní) © Jan Nikrýn, 2020

Grafické zpracování obálky © Michal Březina, 2020

Odpovědný redaktor: Martin Štefko

Korektury: Lucie Peřinová; Korektury 1. vydání: Veronika Schreiberová, Radka Schreiberová

Sazba: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog
v roce 2023

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

ISBN 978-80-88067-86-3 (PDF)

ISBN 978-80-88067-87-0 (ePub)

ISBN 978-80-88067-88-7 (MOBI)

POPRAVA

prolog

Doktor Robert Jenkins stál za silným sklem a díval se, jak je Alexandra přivazovaná k lůžku, na kterém měla zemřít. Úsměv jí z tváře nezmizel ani ve chvíli, kdy do její předčasné smrti chybělo jen několik málo minut. Právě úsměv doktor považoval za jednu z hlavních příčin toho, jak s Alexandrou zacházeli a proč se nakonec ocitla v místnosti, ze které není návratu. Alespoň pro ty připoutané ne.

„Vidí mě?“ napadlo Roberta, ale nemohl si odpovědět, dokud se žena nepodívá jeho směrem.

Alexandra nikdy nepatřila ke kráskám. Kdyby ji zvolili za královnu plesu, tak jenom proto, aby na ni při korunovaci chrstli kýbl s prasečí krví. Robert si nemyslel, že byla vysloveně ošklivá. Modelku by mohla dělat pouze v bizarním filmu. Neměla ty správné proporce, jako kdyby některé neměla vůbec. Její obličej se dal považovat za nevinný, snad i hloupý. Bohužel s tím, jak stárla a jak se usmívala, vypadal – v očích některých – jako obličej sériové vražedkyně. Však Alexandra také neležela přikurtovaná proto, že by ji soud shledal nevinou, ale proto, že se přiznala ne k několika vraždám, ale rovnou k desítkám.

Jen ta myšlenka Roberta zabořila.

Díval se na hubenou čtyřicátnici a myslel si, že takhle vypadá její svět. Tohle není nic, co by vybočovalo z Alexandřina standardu.

Zasloužila si smrt? Zasloužila si takový trest? Ne, samozřejmě, že ne, nikdo si podle doktorova smýšlení trest smrti nezasluhuje, ale v případě Alexandry...

Bylo to v pořádku. Nedokázal by své přesvědčení nikomu vysvětlit, ne jednou větou, ale poprava se zdála v pořádku.

Nevěřil tomu, jak přemýšlí.

Věděl však, proč tak přemýšlí. Mohla za to ona.

Alexandra.

Připoutaná čekala na první injekci.

Robert se podíval na ostatní přítomné v místnosti. Nezajímali ho ti, co zde měli být, ale ti, co si návštěvu zvolili dobrovolně. Několik zástupců rodin, jejichž příbuzní se stali Alexandřinými oběťmi. Nikdo z nich neplakal.

Silnější žena, co si vzala svoje nejlepší letní šaty, její manžel, který si oblek koupil na poslední chvíli a oči-vidně se v něm necítil pohodlně.

Dva mladíci, patrně bratři, kteří si s sebou přinesli i kameru, ale policista je upozornil, že tohle není procedura, kterou si budou moct natáčet. Jeden z nich stejně třímal v ruce telefon a hodlal na něj zaznamenat alespoň něco. Dnešní technologie přejí podobným čumilům. Robert jim nic neřekl, protože věděl, že to nemá smysl. Alexandře na tom stejně nezáleželo.

Vedle bratrů seděla postarší žena, snad matka některé z obětí. Ruka na holi, kterou opírala o zem před sebou, se trásla. Ne, žena se nechystala brečet, byla jen nemocná.

Robert neznal ani jednoho z nich, ale nepochyboval, že by jejich jména snadno našel ve složkách k Alexandřinu případu. Nikdo z nich nepřišel proto, aby truchlil nad ztrátou blízkých, všichni se přišli podívat, jak člověk umírá. Přišli, protože mohli. Přišli, protože chtěli cítit zadostiučinění.

Bude jim poskytnuto.

Robert je na jednu stranu chápal, na druhou stranu se na ně díval jako na hyeny. Nebudou šťastnější, až se

zítra probudí, jen si tu iluzi v sobě budou držet. Teď, možná, pocítí chvilkové uspokojení.

Přesně věděl, co by mu teď Alexandra řekla: „Oni budou spokojení. Chvilí, ale budou. A to je dobře, ne?“

Snažil se na ni dívat jako na další případ, ale už dávno to nedokázal. V krku měl sucho, zarazilo se mu tam něco velkého, přes co se mu těžko polykalo. Snažil se na sobě nedat nic znát. Ani se snažit nemusel. Nikdo si ho nevšímal. I Robert stál v publiku. Představení se odehrávalo před nimi.

Vězeňský zaměstnanec Alexandře zavedl kanyly a ujistil se, že drží na místě. Kněz zatím odříkával modlitbu. Odsouzená ho neposlouchala, zavřela oči.

„Ať už ji zabijou, děvku!“ zavrčel jeden z mladíků. Nikdo mu nic neřekl.

Vadil jim ten její spokojený výraz. Robert se účastnil již několika poprav, ale ani jednou nezažil odsouzeného, který by zůstával tak klidný, s úsměvem na tváři, i když dobře věděl, co přichází. Alexandra věděla, co přichází. Mnohokrát se ujišťovali o jejím psychickém stavu a on pokaždé musel konstatovat jediné – Alexandra byla duševně zdravá a přičetná. I proto ten trest. Všechny zločiny si uvědomovala. Dokázala je chladně popsat, dokázala říct, co bylo jejich motivem. Nemohl konstatovat nic jiného. Pokud ano, našli by si druhého specialistu, který by odsouzenou vyšetřil. A to nechtěl. Pracoval s Alexandrou až do poslední chvíle. Je s ní až do jejího posledního výdechu.

Zaměstnanec uvnitř smrtící komory naznačil, že je čas.

Kněz odešel.

Robert si povzdechl.

Na řadu přijde první roztok. Thiopental sodný. Uvede Alexandru do bezvědomí.

Bude následovat pankuronium bromidu, které Alexandru paralyzuje. Proč, když bude v bezvědomí? Jistota je jistota. Tělo musí zůstat v klidu.

A nakonec chlorid draselný. Zní to skoro jako obyčejná sůl. Sůl, která Alexandře zastaví srdce.

Bude hotovo. Sedm minut, víc ne. Maximálně deset, někdy smrt nastane o něco později, záleží, jak dobře tělo na chemikálie reaguje. Ještě se neúčastnil poprav, která by trvala déle než čtvrt hodiny. Samotný odchod ze světa je vlastně docela rychlý. Odsouzený nic neví, jen klidně usne. Kdo by nechtěl smrt ve spánku?

Robert ztěžka polkl.

Smrtící soukolí se rozjíždělo. Látka Alexandře proudila cévami. Za chvíli měla usnout a už se nikdy nevbudit. Ještě předtím než upadla do nevědomí, otevřela oči a podívala se doktorovým směrem.

Její úsměv se rozšířil.

Vrátil jí ho.

Jeden z bratrů chtěl něco říct, chtěl zakřičet, co to je za zrůdu, ale stará paní ho předběhla. Rozklepaně se postavila a zařvala: „Budeš se smažit v pekle, ty děvko babylonská!“

Robert ji chtěl za ten herecký výkon strčit, shodit tu babku, donutit ji zmlknout. Neudělal nic. Jako doktor? Nebo jako člověk? Měl svoje povinnosti. I když nikdy neléčil tělo, vždycky duši, přiskočil ke staré paní a pomohl jí zpět do křesla. V její tváři viděl výraz, který by si z paměti nejradši smazal. Krystalická nenávisť. Netušil, že ji lze cítit k neznámému člověku. Ne v takové míře. Ta stařena si přála, aby Alexandra zemřela. Její výraz mu pronikl tak hluboko do srdce, že si to přál také.

Aby konečně utekla z tohohle krásného a laskavého světa.

Ne, nedokázal Alexandru úplně pochopit. Nikdy se mu to nepovede. Nikdo to nezvládne.

Vrátil se na své místo a díval se na spící ženu. Ani ve spánku se Alexandra nestala krásnou. Její tvář se pouze vyjasnila. Mohla by být andělem v biblickém filmu, bezpohlavní bytostí, která se snese z nebes.

Přesto v očích všech mířila do pekla.

Neměla na sobě nic jiného než bílý vězeňský mundúr. Oblékli jí krátké rukávy, aby se jim dobře zaváděly jehly. Do obou rukou.

Do těla se Alexandře dostal i druhý roztok, paralyzující látka, díky níž se nestane, že by tělo dělalo problémy ještě předtím, než se do oběhu dostane chlorid draselný.

Zastavit srdce. Tohle dokážeme. Jako kdybychom chcípili motor auta. Prostě vyndáme klíčky a auto odstavíme. Bez toho, abychom ho znovu nastartovali. Je v tom něco krásně jednoduchého, jen ty následky tak banální nejsou. Udělali jsme z vraždy jen další proces. Všechno rozdělujeme na obyčejné procesy. Zapíšeme si jednotlivé kroky a pak prostě postupujeme od prvního až k poslednímu bodu. Strašně jednoduché.

Za prvé: Odsoudit.

Za druhé: Uvěznit.

Za třetí: Připoutat.

Za čtvrté: Napumpovat tělo uspávacím a paralyzující látkou.

Za páté: Zabít.

Vždycky stačí udělat seznam. I z nejtěžšího úkolu se stane naprosto primitivní procedura. Bez citu, bez výčitek, mechanicky. Tváře vězeňských pracovníků uvnitř smrtící komory jasně dávaly najevo, že jenom pracují. Nic víc. Další polotovar jim přijel na páse. Musí se o něj postarat a udělat z něj hotový výrobek.

Oni však nezlepšují vlastnosti meziprojektu, oni jej degradují.

Obyčejný proces.

Alexandra umírala a Robertovi se hlavou honily všechny hodiny, co spolu strávili během posledního roku. Hodiny, během nichž poznal člověka, který se pro něj stal nenahraditelným a navždy bude tím, kdo se mu zapsal do srdce tak hluboko, že už se nikdo ani hlouběji dostat nemůže. Zní to zvláště v souvislosti s masovou vražedkyní, ale doktor si nemohl pomoci. Takhle to prostě cítil.

Alexandra je jedinečná.

Alexandra byla jedinečná.

Neuběhla ani minuta, přesto se zdála neskutečně dlouhá, a zřízenec se připravoval na vstříknutí třetího roztoku. Finálního. Toho, který Alexandře zastaví srdce. Robert se rychle pomodlil, i když bez víry. Nikdy nebyl opravdu věřící, víru používal jako jeden z nástrojů, když mluvil se svými pacienty. Mnohým pomáhala.

Chlorid draselný se rozlil Alexandřiným tělem.

Bylo otázkou desítek vteřin, kdy se srdce zastaví.

Robert sklopil oči a přemítal, jestli bůh skutečně existuje, a pokud ano, jestli by něco takového dopustil. Ne, bůh není milostivý, rozhodně ne, nejspíš neexistuje vůbec, ale pokud ano, tak je to pořádný parchant, který si hraje na obrovské šachovnici a dělá mu radost, když může s někým vyjebat.

Alexandra už každou chvíli musela poznat, co je na druhé straně. A jestli se setká s bohem, tak mu snad pořádnou vlepí. I když jak Robert Alexandru znal, ona by se mu spíš poklonila, sedla by si proti němu a s tím svým mírně tupým výrazem a nemizejícím úsměvem by mu naslouchala.

Každou vteřinu...

Robert se podíval na Alexandru, na její bezvládné tělo a uvědomil si několik zásadních skutečností, které nebyly slučitelné se stavem, v němž se měla nacházet – se stavem blízkým smrti.

Její oči se rozšířily.

Její hlava se mírně kývala ze strany na stranu.

Její ústa se pokusila něco říct.

A nejhorší ze všeho: pořád se usmívala!

Doktor Robert Jenkins, uznávaný psychiatr, který se živil převážně mluvením, pouze otevřel dokořán ústa a připlácl pravou ruku na sklo, jako kdyby tím mohl spustit skrytý mechanismus, který všechno zruší.

Hlavou mu běželo, že se něco muselo hodně podělat. Hodně!

Třetí roztok ji měl – ano, už touhle dobou – zabít.

Alexandra byla paralyzovaná, ale nebyla v bezvědomí a rozhodně nebyla mrtvá. Výraz jejích očí nasvědčoval tomu, že si svět kolem sebe uvědomuje, že její mozek chápe, kde je, co se děje a že to, co cítí, je nesnesitelná bolest. Její srdce se nezastavilo, její organismus nepřijal látky takovým způsobem, jak se očekávalo. Všechno bylo tak dokonale popsané, rozpracované do jednotlivých kroků, jenom se zapomnělo, že by to nemuselo fungovat. Tak dokonale se každý krok rozplánoval, jen bez záložního plánu. Zřízenci uvnitř smrtící komory se dívali jeden na druhého, jako kdyby ani jeden nevěděl, co dělat. Robert se jim snažil cosi naznačit. Bez odezvy. Publikum si nejprve ničeho pořádně nevšimlo, protože paralýza Alexandřiny pohyby minimalizovala. Její svaly byly stažené. Přesto se chvěla bolestí.

První zpozorněli bratři, ukazovali si na popravovnou, jako kdyby se dívali na nahou sousedku v okně

odnaproti. Vzbudila jejich zájem. Neuvědomovali si, že pravda někdy může být odlišná od toho, co vidí.

Stará paní si ničeho nevšimla, manželé pochopili, že jsou svědky čehosi neobvyklého.

Robert je nemohl sledovat, neplánoval jejich psychologické rozbory. Nemohl jim pomoci, protože jejich trauma nebude tak silné jako bolest ženy, která už nedokáže promluvit, která už se nedokáže vykřičet z toho, že její buňky hoří v plamenech, že její vnitřnosti se trhají, ale mozek se nechce vzdát, chce všechno udržet v chodu.

Vyběhl z místnosti ke dveřím do smrtící komory. V hlavě neměl žádný plán, dopředu si nepředstavoval, co se stane, až se naposledy ocitne v blízkosti živé Alexandry. Něco však udělat musel.

Její tělo nemělo jevit známky života.

Neměla žít, měla být mrtvá.

Zamčeno. Zabušil na dveře.

Stalo se vůbec něco? Přál si být zpět za sklem, vidět, co se vevnitř děje. Dveře neměly průzor.

Zabušil znovu, zběsile. Něco křičel, ale snad jedině hypnotizér by z něj dostal slova, která tehdy sděloval světu. Světu, který neposlouchal.

Konečně něco cvaklo a dveře se otevřely. Robert vběhl dovnitř a rozhodl se, že musí dokončit, co bylo započato a tak zmrveno.

„Co to děláte?“ uslyšel za sebou hlas, když přiběhl k nádržkám s roztoky určenými pro vstříknutí do druhé ruky.

„Druhou dávku!“ křičel Robert a nebyl schopný se podívat nikomu do očí. Chytil Alexandru za ramena a snažil se jí sdělit, že všechno bude v pořádku, že bolest brzy skončí. Slyšela ho? Těžko posoudit. Snažila se nadechnout. Bez úspěchu. Všechno v jejím mozku

přehlušovala agónie. Agónie ženy uvězněné ve vlastním těle. Nemohla udělat nic, aby si ulehčila.

Robert tu moc měl. Měl ji!

„Co jí máme dát?“ ptal se zřízenec zmateně.

„Jste tu poprvý?! Thiopental! Musíme ji zbavit vědomí!“

„A pak paralyzovat?“

Tentokrát se Robert na zřízence podíval. Upřeně a tvrdě. „Přijde vám snad, že je paralyzovaná málo?!“

Humánní trest smrti. Pche! odfrkl si Robert v duchu. Gilotina byla humánní. Hned všechno ukončila. Tady... tady si jenom hrají na to, jak mají všechno vymyšlené, jak písmenka vypadají dobře napsaná v zákoně, ale nikdo nepamatuje na to, že každý reaguje na různé chemikálie jinak. Nikdo nepamatuje na to, že by se něco mohlo posrالا

Robertovi se do hlavy zaryl jekot. Ve dveřích se objevila stará paní. Jak se tam dostala? Jak se tam dostala jako první? Hned za ní se tísnil jeden z bratrů s telefonem. Všechno natáčel. Budoucí senzace internetu.

Ať žijí moderní technologie.

Ať žijí lidé.

Někdo z mužů Alexandře vstříknul thiopental. Robert ji pevně držel za ramena, jako kdyby se mohla vytrhnout. Snažil se odsouzené předat sílu, ubrat část bolesti. Nevědomí však přicházelo nesnesitelně pomalu. Pronikal Alexandře očima hluboko do duše, snažil se přivolat věčný spánek, ale nemohl urychlit procesy, které si probíhaly svým vlastním tempem.

Stará paní láteřila.

Zřízenec se ji snažil vystrčit a zavřít za ní i za ostatními dveře.

Jeden z bratrů dál natáčel a šklebil se nad tím, jak trhne rekord v počtu zhlédnutí.

Objevila se i silnější žena s manželem. Oba s vyděšenými výrazy, oba oči doslova přilepené ke scéně před sebou. Když už nemají chytrý telefon, musí alespoň vidět co nejvíc. Taková zkušenost se dá přetavit ve skvělá vyprávění nebo dokonce ve výpovědi v televizi!

Robertovi se udělalo špatně.

Alexandra konečně ztratila vědomí.

Zřízenci se podařilo znovu zavřít dveře.

Robert v hlavě – anebo ve skutečnosti? – slyšel kroky běžících lidí, kteří se vracejí do místnosti s prosklenou stěnou. Opřel se o zeď a ztěžka oddechoval. Zpotil se a štiplavý pot mu stékal do očí. Nepříjemný, protivný. Ani si ho nesetřel.

„To se...“ zřízenec větu nedokončil.

„Stalo se,“ vydechl Robert. „Ale stávat by se to nemělo.“

„Co teď? Ona přece ještě... ještě není mrtvá, ne?“

Robert netušil, jestli technik svoji otázku myslí vážně. „Samozřejmě, že ne! Musíte jí ještě jednou dát ten chlorid!“

„Do-dobře.“

Robert se stal svědkem toho, jak byla Alexandra podruhé zabíjena. A tentokrát úspěšně. Za dvacet osm minut její srdce uhodilo naposledy. Doktor, který měl být celou dobu přítomen, se přiřítíl až ve chvíli, kdy bylo po všem. Robert se nezmohl ani na to, aby lékaři vynadal.

„Čas smrti: osm hodin a čtyřicet jedna minut večer,“ prohlásil doktor a šel sepisovat hlášení, kterým si světlé místo v životopise neudělá.

Robert věděl, že sám bude mít problémy, věděl, že tohle celé bude mít dohru a nedivil by se, kdyby musel obhajovat sám sebe a svoje postavení. Mohl ale snad jednat jinak? Ne. Nikoli. Poslední vteřiny svého života

NIKDY SE NEPŘESTALA USMÍVAT

Alexandra alespoň zahlédla známou a laskavou tvář. Tvář někoho, kdo se jí pro jednou v jejím životě snažil pomoci. Snad ta tvář pronikla až do jejího mozku, když se nemohla nadechnout, a dopřála trochu útěchy.

Stlačil jí koutky úst dolů.

Žena, která se nikdy nepřestala usmívat, už se nesmála.

Už se nebude nikdy smát.

Robert odešel. Nechal práci jiným, údajně povolanejším.

Vrátil se domů, do prázdného, luxusního, a přesto strohého staromládeneckého bytu.

Nešel do postele, ani do sprchy, ale na balkón, ze kterého měl výhled na ulici a protilehlé výškové budovy. Několik jeho společníků, když si je sem přivedl, ten výhled obdivovalo. Nechápal je. Sám viděl jen ocel, beton a tuny skla. Nechodil sem proto, aby se kochal moderní architekturou, ale proto, že i v hluku ulice měl největší klid. Přemítal.

Tvář Alexandry v jeho mysli začínala blednout, ale dokázal si ji vybavit dost jasně, aby mrtvé věnoval niterné rozloučení.

Její tupá brada, zvláštní nos a hnědé, docela normální oči. Především však její úsměv. Ten úsměv prosté holky, který nesundala ani před soudem, ani před pozůstalými, ani před bohem, pokud už před ním stojí.

Alexandra by si přála, aby se Robert usmíval. Nechtěla by, aby pro ni truchlil.

Nemohl si pomoci.

Vykloněný přes zábradlí uronil do nočního ruchu města první slzu. Následovala další.

Ne, Robert se nedovedl pořád usmívat.

To nedovedl nikdo.

Jen Alexandra.

MEGERA V BARU

intermezzo mrtvých č. 1

Vždycky jsem se bála tmy, ale tenkrát jsem ji vůbec nevnímala.

Ta ženská mě totálně vytočila. Pořád jenom mluvila. Pořád. Pořád. Nezavřela hubu. Kdyby jenom to. Urážela mě! To bylo horší.

Celou dobu, co jsem seděla v hospodě, jsem se snažila nikoho si nevšímat. Prostě jsem chtěla mít jenom klid na svoje pivo. To jsem chtěla tak moc? Vždycky jsem se musela stát středem pozornosti. Ne proto, že bych byla tak vtipná, ne proto, že bych zaujala krásou, ale prostě proto, že se mi někdo začal posmívat.

Hej, prasečí ksichte, na co tak čumíš?

S kým tě fotr měl? S prkennou boudou?

Nemáš náhodou ptáka, když už nemáš kozy?

Tak dělej, jenom nám ukaž píču, když tady tak machruješ.

Tahle ženská byla ještě horší. Ani ne tak v nápaditosti, ale ve vytrvalosti. Od chvíle, kdy jsem zasedla k baru, až do mého odchodu se se mnou bavila. Lila do sebe jednoho panáka za druhým a s každou dávkou alkoholu se stupňovala i nenávisť, která se vkrádala do jejích slov. Blbé vtipy se proměnily ve sprosté, sprosté v urážky, slovní násilí na útoky fyzické. Nejprve jen pošťuchování. Procházela kolem a prostě do mě strčila.

Jednou jen neprošla. Zastavila se a plivla mi do obličeje. „Seš hnusná špína a tady nemáš co dělat!“

Utřela jsem si klidně plivanec, hustý a táhlý, z obličeje. Vevnitř to ale vřelo. Roztrhala bych ji na místě

na kusy. Dívala bych se, jak z ní vytéká krev, a pak bych prostě odešla. Možná bych na její mrtvolu taky plivla.

Neudělala jsem nic. Otočila jsem se k té megeře zády, jako kdyby se mě urážky a napadání netýkaly. Tohle by přece mělo stačit, ne? Lidi vás nechají na pokoji, když si jich nebudete všimát. Co jiného bych měla udělat než to nechat plavat? Přece se s ní nebudu rvát. Přece...

Několik lidí vykřiklo, několik se zasmálo.

Pak mi explodovala hlava.

Pád ze sedu se nezdál dramatický, ale úder mě pořádně rozhodil.

Neublížila jsem si? Nemám něco zlomeného? Neumírám? Odpovědi na podobné otázky v mlze, stejně jako všechno ostatní. Nic jsem neviděla, nic neslyšela. Realita přestala existovat. Naštěstí jen na několik okamžiků.

„Co se stalo? Co se stalo?“

Na otázky nikdo neodpověděl, nejspíš mě v hluku ani nikdo neslyšel. Tahali tu bláznivou krávu – v ruce ještě držela polovinu zlomeného tága, tu užší – pryč, ale zmítala se, křičela, házela sebou, její paže vyletovaly do vzduchu jako větve oživlého stromu, hubené, ale úderné.

„Odvedte ji sakra někdo ven!“

Smích v pozadí. Veselý, pobavený, hnusný, nenáviděný.

Sbírala jsem se na nohy. Musela jsem se opřít o stoličku, pak o bar. Barman se na mě díval bez soucitu. Sáhla jsem po peněžence a nějak se mi podařilo vyndat peníze. Hodila jsem mu je na zem. Sklonil se pro ně, nevšímal si mě.

Musela jsem odtamtud odejít, na ničem jiném nezáleželo. Odejít z toho zasraného místa, kde jsem nikomu

nic neudělala, ale sama jsem si vysloužila otřes mozku. Hlava mi třeštila. Špatně jsem slyšela. Hluk se měnil ve zvukovou mazanici, beze slov. Kakofonie zvuků. Prodírala jsem se jimi, těly bez tváří. Všichni se odtahovali, jako kdybych vylezla ze sudu se zvratky. Padla jsem na jeden stůl, nikdo se mě nesnažil zvednout. Dovrávorala jsem až ke dveřím a propadla jimi ven. Ženská, co mi málem rozlouskla hlavu, zůstala vevnitř. Asi vážený host.

Vzduch smrděl přemírou alkoholu vyblitého neda-leko. Doklopýtala jsem k nedalekému stromu a sesula se po jeho kmeni na zem. Ztěžka jsem oddechovala a snažila se dát dohromady. Měla jsem si zavolat sanitku, ale nehodlala jsem si přidělovat další problémy. Ne po tom, co se stalo posledně.

Nádech.

Výdech.

Nádech.

Výdech.

Organismus se uklidňoval, obraz se stabilizoval a přestala jsem slyšet běsnění, nahradily ho normální zvuky. Hluk silnice, řev z hospody, startování velkého motocyklu, na kterém bych se někdy ráda svezla.

Otočila jsem hlavu na stranu, aby se kmen stal lepší oporou, a uviděla udírnu, která patřila k hospodě. Nejistě jsem se postavila a pomalu k ní přecházela.

Nad světem se rozprostřela tma, která mě skryla. Ze silnice mě nikdo vidět nemohl. V hospodě bylo tolik světla, že se uvnitř v oknech akorát odrážely obličejové zákazníků, kteří už stejně mnohdy měli v těle takovou hladinu alkoholu, že nevnímali nic kolem sebe. Proč? Chtěli si užívat. Chtěli zapomenout na všední starosti, zapomenout, že jsou lidmi. Alespoň na chvíli. Copak to tak někdy není lepší? Stát se zvířaty a ničím jiným.

Zvířaty se základními pudy, agresivními bestii, které chtějí o svoje místo bojovat zuby a ne myšlenkami. Smečka, co štěká. A když se do jejího středu dostane cizinec, kousne. Anebo uhodí tágem.

V udírně jsem našla, v co jsem doufala. Už stačilo jen počkat. Jak dlouho? Na tom nezáleželo, měla jsem času dost.

Ženská z baru vyšla až dlouho po půlnoci. Snad až někdy kolem druhé hodiny. Doma nejspíš čekaly děti, ale ona si nedělala hlavu z toho, že by měly hlad, že by chtěly přecíst pohádku na spaní. Stala se vlčicí. Vlčicí ve smečce, kde na sebe upoutávala pozornost, dávala na odiv svoje vulgární chování, svoje povislé vnady.

Vypadla z hospody s několika dalšími lidmi. Většinou muži. Všichni na ní viseli, všichni si museli sáhnout. Skvělá příležitost. Ona je nechala, jejich manželky to neviděly, nikdo je nepráskne. Mechanismus, který funguje bez toho, aby se zadrhnul. Alespoň většinou.

Nepochybovala jsem, že megera s někým odejde. A nejspíš si to s ním i rozdá. Někde, kde je nikdo nevidí. Ne, oprava. Jeden člověk je sledoval. Já. Čekala jsem, dokud nebudeme samy dvě, dokud nebudeme jen vlčice proti vlčici. Přirozené pudy se opět stanou těmi základními, boj na život a na smrt. Budu mít navrch, protože jsem měla jen jedno pivo. Jen jedno.

Ženská odtáhla s obtloustlým troubou, který pořád hladil její zadek, sahal jí pod sukni a ona ho odháněla. Jen na oko. Chtěla ho, protože jí bylo jedno, kdo to s ní bude dělat. Byla samice, která potřebuje samce. Obyčejný akt páření bez intimností, bez krásy, bez lásky, bez smyslu. Nevybrala si alfa samce, ale toho, kdo zbyl, toho, kdo se s ní chtěl zahazovat. Anebo byl adekvátně ožralý. Když si tu čubku opřel o udírnu – dál nedoklopýtali – malá dřevěná bouda pod nimi zaskřípala.

Neměla jsem potřebu se dívat, nevzrušovali mě. Byli nechutní. Přesto jsem z nich nespouštěla oči. Ta svině nesměla uniknout. Nesměla! Za tu ránu tágem musela pykat. A za všechna ponížení. Nejen ta, která vyřkla sama ten večer, ale za všechna, které jsem si musela vyslechnout do té doby. Copak není lepší, když to schytá jeden člověk, namísto toho, aby jich trpělo mnoho?

Chlap se udělal rychle, odpadl na zem. Nechala ho tam ležet a vydala se k parkovišti. Lekla jsem se, aby tam neměla auto. Nakonec jsem se bát nemusela. Ta svině si to namířila k silnici. Držela jsem se v těsném závěsu. Ženská přede mnou vrávorala, ztrácela rovnováhu. Nezdolně však pokračovala. Opilá, neuspokojená, unavená.

Nevšimla si mě. Neviděla mě ani poté, co jsme společně odbočily na lesní cestu. Zkratka k domovu. Moje šance. Pozvedla jsem ruku, v které už jsem několik minut třímala hák na pověšení masa. Velký, pirátský. Neměl příliš ostrý hrot, ale to nevadilo. Vztek ze mě nevyprchal, naopak, vzrostl. Ruka mi téměř zbělela. Zbraň jsem nemínila ztratit. Nastal čas ji použít!

Čtyři pět rychlých kroků. Mohla bych megeře dýchnout na krk. Neudělala jsem to. Napřáhla jsem se.

Nádech.

Výdech.

Úder.

Hák se zarazil do krku. Pronikl kůží a cévou nepředstavitelně snadno. Chvíli se nic nedělo. Svět se zastavil. Stop motion. Animátoři museli přeskládat loutky, aby mohli sejmut další záběr.

Hotovo.

Megera se pomalu otočila. Zatáhnutím za hák jsem jí vydatně pomohla. Podlomily se jí nohy.

„Co to je?“ chtěla říct, ale vyšlo z ní jenom opilecké chrčení. A trocha krve. Měla krvácet víc. To bylo jisté. Měla krvácet mnohem víc.

„To je vražda,“ řekla jsem naprosto klidně. „Postarám se, aby to byla pěkná vražda.“

Vytrhla jsem hák i s kusy tkáně. Krev začala vytékat ve velkém.

„Bolí?“

Megera se snažila zastavit krvácení a zároveň se odplazit. Prohrávala na obou frontách.

„Nebolí? Tak s tím něco uděláme!“

Hák jsem zarazila znovu. Megera vyjekla. Bez zvuku. Vykašlala krev. Neměla však důvod křičet. Hák projel jen oblečením. Potrhalo se. Hodilo se to. Hák si mohl najít lepší cestu mezi žebra. Třetí úder se za jedno zachytil. Zatáhla jsem. Bolest musela být příšerná. Megera by vřeštěla, ale ústa se jí dál plnila krví. Zabrala jsem znovu. Hák jsem ven nedostala. Musela jsem použít větší sílu. Zapřela jsem se nohou o zraněnou ženu. Pořádně jsem šklubla. Ne, ani tak jsem neuspěla. Měla pevné kosti. Ještě jednou. Vší silou. A konečně! Žebro povolilo. Hák se vytrhl ven i s kusy svalstva.

Ztratila jsem rovnováhu a spadla na záda. Smála jsem se. Megera už se ani nesnažila utéct. Mohla jsem si s ní dělat, co jsem chtěla. Mohla jsem si s ní hrát, jak dlouho se mi zachtělo. Bylo pozdě, stezkou už nikdo neměl projít. Byla noc, čas pohádek. A jednu jsem chtěla vyprávět.

Sklonila jsem se k umírající ženě a laskavě se na ni usmála. „Znáš tu o jednooké megeře? Ne? Tak pozorně poslouchej.“

Pozvedla jsem ruku s hákem a zabodla ho do bílého bělma s rozšířenou zornicí. Ještě nějakou dobu trvalo, než ta mrcha zemřela. Musela si vyslechnout pohádku až do konce.